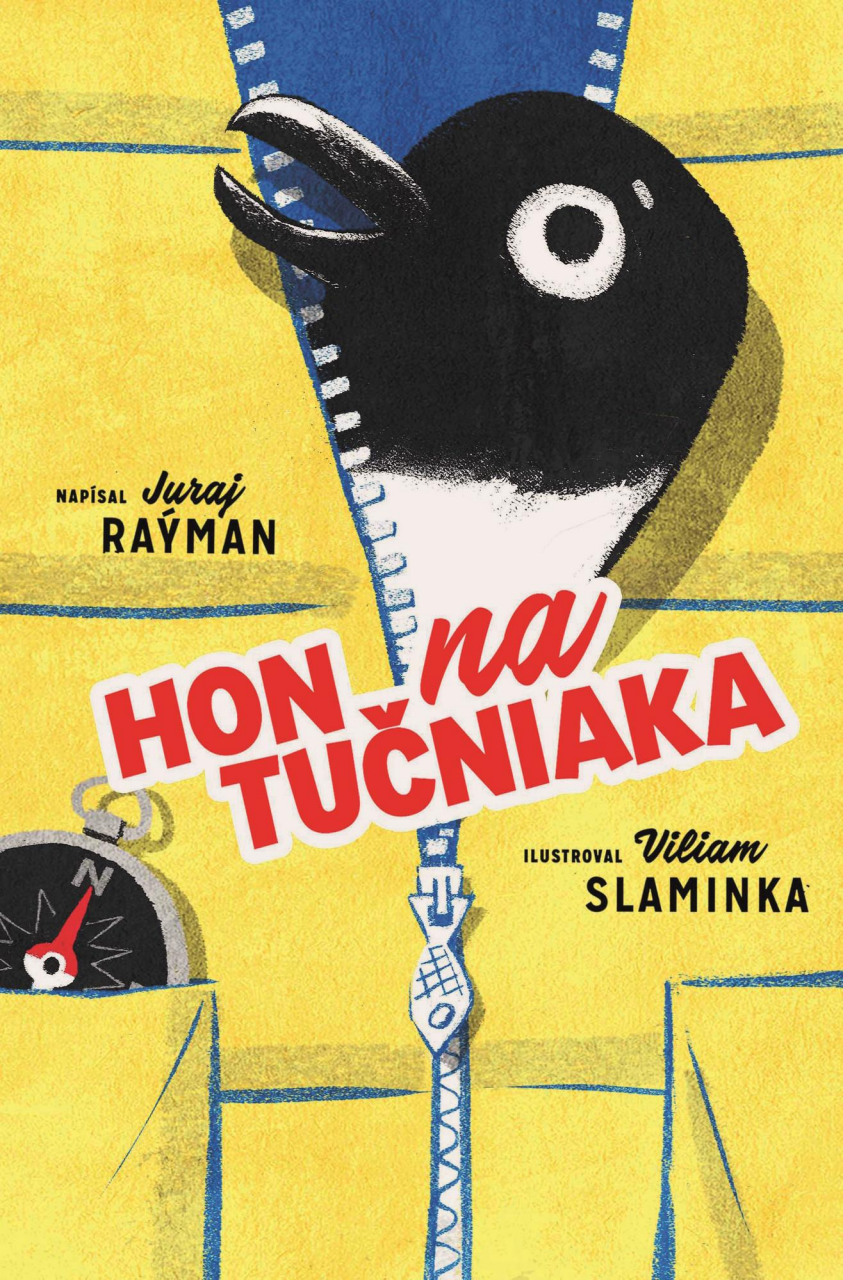

NAPÍŠAL *Juraj*
RAYMAN

HON *na* TUČNIAKA

ILUSTROVAL *Viliam*
SLAMINKA

HON *na* TUČNIAKA

NAPÍŠAL *Juraj*
RAYMAN

ILUSTROVAL *Viliam*
SLAMINKA

HON *na* **TUČNIAKA**

slovar

Text © Juraj Raýman 2022

Ilustrácie © Viliam Slaminka 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2022

Napísanie príbehu podporil z verejných zdrojov
formou štipendia

u. fond
na podporu
umenia

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy
sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani
nijakými prostriedkami, či už elektronickými
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo
budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5751-6

Ak ste sa narodili na Vianoce, viete, že to nie je žiadna výhra. Že vaše narodeniny obvykle zatieni Štedrý deň a všetci sú takí rozoslavovaní, že na váš sviatok neraz celkom zabudnú, alebo sa spoľahnú, že vám darčeky prinesie Ježiško, Santa či Dedo Mráz. Ale pre Leových rodičov bývali synove narodeniny tým najdôležitejším dňom v roku. Aby boli nezabudnuteľné, vymysleli špeciálnu narodeninovú tradíciu. Mama ešte v noci napiekla svoj narodeninový koláčový špeciál, otec ráno prebudil syna úsmevmi a žartovaním a všetci spoločne vyrazili na Leovo najobľúbenejšie miesto.

Na Štedrý deň vyzerá zoologická záhrada magicky. Býva postriebrená snehom a námrazou, všade je ticho, nie sú tam skoro žiadni návštevníci a aj väčšina zvierat drieme zalezená v pelechoch. Okrem tučniakov! Tí s príchodom zimných dní naopak pookrejú. Práve v ich pavilóne rodičia Lea vždy poriadne vystískali, vybozkávali na obe líca a predniesli narodeninové gratulácie. A potom si vychutnávali mamin koláčový špeciál a narodeninovú atmosféru a obdivovali vtáky vo fraku, ktoré dokážu lietať pod vodou.

Lenže v deň Leových ôsmych narodenín nastala neželaná zmena. Zoo bola tá istá, aj dátum v kalendári správny, ale otcove úsmevy pôsobili unavene a žartom chýbal srdečný humor. A chýbal aj mamin narodeninový koláčový špeciál a jej smiech, ale najmä chýbala mama.

Nečudo, že sa Leo hneval. Bol vážne našťvaný. Nie na koláč, ani na mamu, ani na otca, ale na toho, kto to všetko pokazil. Na svojho nenarodeného brata, kvôli ktorému musela mama už pred dvoma týždňami odísť do pôrodnice. „Ešte sa ani nenarodil, a už sú s ním samé problémy!“ hundral a otec len rozpačito krčil ramenami. Ale nebolo to všetko. Ďalšie sklamanie ich čakalo, keď prišli k pavilónu tučniakov. „Z technických príčin zatvorené!“ prečítal Leo oznam na dverách a obľialo ho také sklamanie, že keby bol menší, keby dnes nemal rovných osem rokov, možno by sa aj rozplakal.

Technické príčiny boli v poslednom čase čoraz častejším problémom celej zoo. Každú chvíľu sa čosi zadrhlo, prasklo a pokazilo. Raz kúrenie u exotov, inokedy chladenie v polárnom medvedinci, alebo, práve tak ako v ten deň v pavilóne tučniakov, kanalizačný odtok.

„Zatlač!“

„Ty zatlač!“

Ošetrovatelia pripomínali dvojicu komikov zo starých grotesiek. Stano bol vysoký a chudý ako rebrík, s dobro-srdečným detinským výrazom, ktorý nemal ďaleko k plaču, Oliver mal naopak pupok ako lopta, smrteľne vážnu tvár a pohľad chlapíka, ktorý by rád rozkazoval, keby mal niekoho, kto by poslúchal. Ale hoci sa od seba fyzicky líšili, v čomsi boli úplne rovnakí. Do práce sa vždy ponúkali. Stano mal pocit, že robí to, čo by mal robiť Oliver, a Oliver bol presvedčený, že jeho prácou je dávať pozor, či Stano robí svoju prácu poriadne. A tak obvykle

poriadne neurobili nič, a ešte si pri tom prekážali, čo bývalo príčinou ďalšieho hašterenia a rôznych „drobných“ nehôd.

Pôvodne pracovali vo voliére s exotickým vtáctvom, ale keď sa od nich papagáje naučili škaredo nadávať, preradili ich ku spevavcom. Lenže spevavce, okrem toho, že rady spievajú, aj rady lietajú. A v tom bol kameň úrazu. Oliver prikázal Stanovi, aby dôkladne zatvoril dvere na voliére, ale Stano bol presvedčený, že by ich mal dôkladne zavrieť Oliver, a tak ich nezatvoril nikto a spevavce **FRNK!** — rozpáchli sa v povetrí a boli nenávratne fuč. Za trest preradila riaditeľka ošetrovateľov k tučniakom, kde nehrozilo, že sa naučia nadávať, ani že uletia.

„Tak zabér!“

„Ty zabér!“

Darmo sa Stano s Oliverom snažili otočiť veľké koleso, ktorým sa reguloval prítok a odtok vody. Kanalizácia bola upchatá a bazén sa nebezpečne plnil mútnou vodou.

„Niečo sa tam šprajclo!“ stonal od námahy Stano.

„Tak to musíme odšprajcnúť skôr, než sa nádrž preplní a praskne!“ varoval Oliver.

„Vezmi si bidlo a skoč do bazéna!“

Ale Stanovi sa do studenej vody nechcelo.

„Ja som sa namočil minule!“ krútil energicky hlavou.

„Teraz si na rade ty!“

Ale Oliver o to energetickejšie prikývol.

„Aj tentoraz si na rade ty, lebo s tým už máš skúsenosti!“ vyhlásil a štuchol Stana bidlom. Ale Stano mu bidlo vyšklbol a štuchol jeho.

„Skoč si tam sám!“

„Zbláznil si sa?“ zajačal Oliver, stratil rovnováhu a **ŠPLECH!** ocitol sa v bazéne. Tučniaky poplašne zatrúbili, pretože im Oliverovo zavalité telo pripomenulo kosatku.

„Keď si už mokrý, môžeš ten odtok odšprajcovať sám,“ rehúňal sa Stano, ktorému sa podarilo vybabrať s Oliverom len málokedy.

„Podaj mi to bidlo, prosím,“ odvetil Oliver s kyslým výrazom.

Slovičko „prosím“ malo Stana varovať. Mal si uvedomiť, že to bude pasca, lebo také slová Oliver obvykle